

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ivdex Magistratvs Senator

Zype, Franciscus van der

Antverpiæ, 1633

Cap. XXXIX. Sine ambitu promotus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14280

ro 173. usque 178. & Anacletus quidem in d. cap. porro. Non, inquit, propter decrepitam senectutem, sed propter sapientiam presbyteri (id est, seniores, ut mox explicauerat) nominantur. Apud Romanos sanè petendis magistratibus demum discretæ ætates anno V. C. 575. Liu. lib. 40. vnde & Tacit. lib. 11. Apud maiores id virtutis præmium fuerat, cunctisque ciuium, si bonis artibus fiderent, licitum petere magistratus, ac ne ætas quidem distinguebatur. & optimè Cicero Philip. 5. in fin. Legibus annalibus maiores nostri, cum grandioræm ætatem ad consulatum constituebant, adolescentiæ temeritatē verebantur. C. Cæsar ineunte ætate docuit ab excellenti eximiaque virtute progressum ætatis expectari non oportere. Itaque maiores nostri veteres illi admodum antiqui, leges annales non habebant, quas multis post annis attulit ambitio, ut gradus essent petitionis æquales, ita sæpè magna indoles virtutis priusquam Reip. prodesse potuisset, extincta fuit. At verò apud antiquos Rullij, Decij, Coruini, multique alij; recentiore autem memoriâ superior Africanus, T. Flaminius, admodum adolescentens consules facti, tantas res gesserunt, ut populi Romani imperium auxerint, nomen ornaverint. Quid Macedo Alexander? cum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & trigesimo anno mortem obiit? quæ est ætas nostris legibus decem annis minor, quàm consularis. Ex quo iudicari potest, virtutis esse quàm ætatis cursum celerioræm. Ergo rectè Plin. in epist. ab optima indole frustra exigì annorum numerum. & Vopisc. in Prob. in eo non expectari ætatem, qui virtutibus fulget, moribus pollet. Vnde Scipio; Sat habeo annorum si populus consulem me fieri voluerit. & Cassiod. Spectata quidem virtus, annalibus legibus subiecta non est, iamque honoris infulis adultam cingere dignus est cæsariem, quisquis meritorum laude ætatis præiudicia superauit.

CAPVT XXXIX.

Sine ambitu promotus.

Non enim quisquam sibi sumit honorem, sed qui vocatur tanquam

Aaron. Paul. ad Hebræos.

1.

Ambitio
ableganda.

Virtus repulsa nescia sordida,
Intaminatis gaudet honoribus,

H 2

Nec

Nec sumit, aut ponit secures

Arbitrio popularis aur. e.

Authent. Ut Iudices sine quoquo suffragio fiant. Quicumque desiderat primatum in terra, inueniet confusionem in caelo: quoniam non qui maior in honore, ille iustior; sed qui fuerit iustior, ille maior; conuersatio ergo melior desideranda, non dignior gradus. Chrysoft. c. multi dist. 40. quin sicut locus regiminis desiderantibus est negandus, ita fugientibus offerendus. D. Greg. cap. in script. 8. q. 1. Moderatione animi constrictum scimus Rutilium Censorinum iteratam censoriam dignitatem deprecatum, Fabium M. ne filius iterum consul designaretur: Africanum, ne sibi æternus consulatus, perpetua dictatura, aut statuae decernerentur.

2. *Qui rectè gesturus est magistratum, tantum ab ambitione debet esse sepositus, ut queratur cogendus, rogatus recedat, inuitatus effugiat, sola illi suffragetur necessitas excusandi: quis enim locus tutus & quæ causa poterit esse excusata, si veneranda Iustitiæ templa pecuniis expugnantur? quantum quisque mereatur, non quantum dare sufficiat, æstimetur. Imperat. Leo in l. si quemquam C. de Episcop. Malè se res habet, cum quod virtute effici debet, id tentatur pecuniâ. Cicero lib. 2. offic. tutor remouetur, qui datâ pecuniâ tutelam ambiuit. §. sed si*
3. *Et pecunia præsens instit. de suspic. tutor. nummariû tribunal auditâ utrimque licitatione alteri addici non mirum, quando quæ emeris vendere gentium ius est. Senec. de benef. lib. 1. cap. 9 Non nego etiam sapientibus cupidinem gloriæ nouissimam exui, Tacit. lib. 4. hist. sed & ambitum permitto, & gloriæ per virtutes cupiditatem.*
4. *Virtute ambire oportet non fautoribus, non prece, non precio. nec famam, inquit de Agricola Tacit. cui etiam boni indulgent, ostentanda virtute aut per etatem quæsiuit. Verum est quidem honoratius in se fugere honorem, quàm ambire, & excelsiùs per iniuriam negatos esse honores, quàm citra meritum delatos; ut de Blæso & Dolabella Tacitus lib. 4. sed neque Blasus, inquit illustrior, & huic negatus honor gloriâ intendit. & de Aelio Lamia, non permissa, inquit l. 5. prouincia dignationem attulit, & Cato apud*
5. *Cui si honor negatus fuerit, gloria cedit. Plurarchum in Aporb. malle se, ait, ab hominibus, cur statuam non haberet, quàm cur haberet, requiri. Apud Romanos cobiendæ ambitioni latæ leges fuerunt, Petilia, Aemilia, Calpurnia, Fabia, Maria, Licinia, Ebutia, Cincia, aliæque, quas, & Ambitionem latè prosequitur Borellus lib.*

lib. I. c. 9. Quibus hodie accedunt, qui in speciem religionis fortunās effundunt, & aliquibus locis piis donationes faciunt, vt per eorum profectus suffragia consequantur, quæ apud alios emere non liceat. Sanè non tantùm ingeniosè & per leges vitæ donationes coërcendæ sunt, sed & deplorandæ multorum locorum consuetudines, vbi publico scito, venales Magistratus, & officia subhastantur.

Quibus nihil aliud reponam, quàm verba Iustiniani 6
Auth. Vt Iudices sine quoq. suffrag. in princip. vbi non solùm vt legislator, sed vt Philosophus in hanc pestem inuehitur.

Ad ambitum non pertinet honorarium quod decuriones recens inter curiales adlecti solebant soluere. Consultit Plinius Nepos Traianum *epist. 78.* an vbiq̄ue certam quantitatem pro introitu dare debeant; ille locorum seruandam esse consuetudinem rescribit. nummi hi inter decuriales diuidi & sportulæ appellari solebant. *l. spurij. . fin. D. de decur.* vbi minor sportularum huiusmodi capax, non suffragij ferendi dicitur. in eam causam donatio inter coniuges recipitur. *l. 5. l. si mulier. D. de donation. inter vir. & vxor.*

Ad eum morem in Collegiis Canonicorum receptum ferè passim erat, vt noui collegæ eiusmodi sportulas soluerent, atque inter sese alij diuiderent. quod vetuit Trident. *ses. 24. cap. 14.* nisi quatenus in vsus pios erogari soleant. Vt & Iustin. pro introitu noui clerici nihil præberi permisit, nolens ob id clericum annonis suis præbendisve priuari. *Novel. vt ea quæ voc. insinuat. 56. Novel. de sanctis. Episcop. 123. §. sed neque cleric.* quamuis permiserit dari in vsus pios, & ordinantis ministros, secundùm consuetudinem, sed moderatum, quod non transcendat vnus anni emolumenta. *d. §. sed neque.* quod *c. 1. de Simonia.* & Trid. vbi supra non recipiunt. Episcopis tamen ordinatis *ex Novel. 123. §. pro consuet.* incumbabat enthroniasticum persoluere primo Presbytero vel Archidiacono, inter clericos Ecclesiæ, cui præficitur, diuidendum. satis magnæ quantitatis in ea constitutione per plures distinctiones expressæ. quam vsus tamen abrogauit cleri respectu, suffectis annatis Pontifici soluendis, ad imitationem decimæ decimarum summo Sacerdoti deferendæ. *Numeror. 18.*

Adeorum quæ diximus considerationē pertinet, quod si absque hæredibus decuriones moriebatur succedebat collegium.

incommoda magistratuum auro venaliū.

7. Sub quo collegarum sportula, & enthroniastica nõ veniunt.

8. Quæ per Canones tamen in spiritalibus reprobandantur.

9. Collegis in restatis quatenus succeditur.

C. de hered. decur. nauc. & ita in Collegiis Ecclesiasticis intestatis succedit Collegium, vt latiùs diximus in Iuris noui anal. de testam. num. 1. & seq Nec in eo differunt, quòd decuriones, si sine prole decederent, quartam bonorum partem curiæ relinquerent. *l. 1. 2. C. quando & quib. 4. pars.* Nam & ita Ecclesiasticos, quæ ab Ecclesia profecta sunt, Ecclesiæ relinquere, non augendis amicis impendere statuit Trid. *sess. 25. c. 1.* quare decuriones facultates dissipare solebant potius, quàm curiæ relinquerent. quod & olim in clero frequentius erat, vt splendidius & lautius viuerent, pro dignitate Ecclesiarum, antequam tanta libertas testandi de acquisitis intuitu Ecclesiæ irreferat.

CAPVT XXX.

Non Rixofus.

Semper iurgia querit malus: Angelus autem crudelis mittetur contra eum. *Prou. 17.* & iterum: Honor est homini, qui separat se à contentiõibus. Nulli sunt Iudici inimici excitandi, aut exasperandi. satis inimicorum dabit officium bene exercitum. quos tamen humanitate placare oportet, & constanti passim opinione, quòd leges apud eum omne semper punctum tulerint, nullum affectio.

§. I.

Non nimis aulicus.

Nequè abhorreat ab aula vt rusticus, si quod eò negotium vocet, neque iners otia aulæ negotia sua faciat. Rara virtus in aulæ negotiis versantem pium esse. Nulla vnquam in ipsius otiiis volutantem virtutes in comitatu habere. Infelix talium felicitas, & plerumque in præcipitia declinans. *Status enim eorum fragilis est ac tenuis, & in voluntate regia spes omnis, quibus leuis offensa summum periculum fit: secunda autem res, vile ministerium.*

§. II.

Non tristis.

Homini bono in conspectu suo dedit Deus sapientiam, & scientiam, & letitiam: peccatori autem dedit afflictionem, & curam superfluam.